

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

ARTICULUS I.

De Romani Pontificis erga Reges ac Principes seculares Autoritate.

S. I.

1. **A**usa hujus statum præliminariter exponit Author Regalis Sacerdotij lib. 1. §. 1. asseverando, quod prima Parisiensis propositio omnem in Reges potestatem adimat Vicario Christi, jubeatque unâ clave contentum, quâ cælum aperit, alteram terræ destinatam Regibus relinquere, cum tamen cælestium tanta sit cum terrestribus conjunctio, ut Principes eodem sceptro, quo Regna moderantur, Religionem simul, fidemque aut concutiant, aut custodiant. Quemadmodum igitur ægro corpore, anima quoque laborat, nec operationibus naturæ congruis defungi potest: sic agrâ, corruptâque Republicâ, non potest Religio florere, quod nimium demonstrant exempla eorum Principatum, in quibus ex Principum erroribus, inertia, mutationeque Religionis, eadem mala in populos derivata sunt, & tandem cum animarum tantâ, æternaque clade, fides Catholica penitus deleta. Non potuit ergo Summo Ecclesiæ Pastori una potestas sine alterâ concedi, spiritalis videlicet sine temporalis, cum unam sine altera tueri non possit.

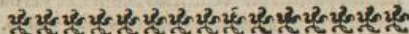
2. Subdit idem Author, hanc tamen Summi Pontificis in Reges potestatem non esse directam, & ordinariam, idque probat ipsorum Pontificum confessio: Nicolai scilicet 1. in Epist. 8. ad Michaelem Imperatorem. Stephani Papæ VI. in Epist. ad Basiliam Imperatorem. Gregorii II. ad Leonem I. sauricum Imperatorem. Item Alexandri III. relati in Cap. 7. De appellat. Et Cap. 7. Qui filij sint legitimi.

3. Summi Pontificis indirectam erga Reges auctoritatem sacri adversus hæreticos vindicati Concilij Tridentini Inextincta Veritas to 3. in præfatione sic explicat, ut illius Author probabiliter habeat sibi persuasum, à Clero Gallicano haudquaquam fuisse inentum, quod eam erga Reges Apollolicam auctoritatem penitus denegaret Romano Pontifici, sed quod illa dicti Cleri declaratio ad eum esset reducenda statum, quem sacra Scriptura simul & ratio ibidem expolita suggerit. De quo inferius in finali hujus Articuli Corollario disserendi major occurret opportunitas. Interea, quam in præfati Articulo discutiendam suscipimus propositionem, sub hisce formalibus verbis expressam accipe.

4. Beato Petro, ejusque successoribus Christi Vicarij, ipsiusque Ecclesiæ, rerum spiritualium, & ad æ-

ternam salutem pertinentium, non autem civilium, aut temporalium à Deo tradita est potestas, dicente Domino: Regnum meum non est de hoc mundo. Et iterum. Reddite ergo, quæ sunt Cæsaris, Cæsari, & quæ sunt Dei, Deo; ac proinde stat illud Apostolicum: Omnis anima potestatibus sublimioribus subdit a sit: non enim est potestas, nisi à Deo, quæ autem sunt à Deo, ordinata sunt: itaq, qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit. Reges ergo & Principes in temporalibus nulli Ecclesiasticæ potestati Dei ordinatione subijciuntur, neq, auctoritate clavium Ecclesiæ directè, vel indirectè deponi, aut illorum subditi à fide, atq, obedientia, ac præstatio fidelitatis Sacramento solvi possunt. Eaq, sententia publicæ tranquillitati necessaria, nec minus Ecclesiæ quàm Imperio utilis, & Verbo Dei, Patrumq, traditioni, & Sanctorum exemplis consona omnino retinenda est.

Circa quam proinde propositionem sequentes hic occurrunt disquisitiones, accuratiori methodo Theologicâ discutiendæ. Prima; Vtrum, & in quantum ex sacris Litteris demonstrari possit Romani Pontificis in Reges auctoritas Apostolica? Secunda; In quantum hæc potestas ostendatur ex sacris Canonibus? Tertia; In quantum ex sacris Concilijs? Quarta; In quantum ex historijs Ecclesiasticis, atq, Summorum Pontificum? Quinta; Qualiter ex Patribus, Doctoribusque Ecclesiæ probetur? Sexta; Quid ratio valeat pro evincendo isthoc intento?

DISQUISITIO I.

Vtrum, & in quantum ex sacris Litteris demonstrari possit Romani Pontificis erga Reges auctoritas Apostolica?

S. I.

1. **A**D veritatis centrum majori cum energiâ eruendum, secundum methodum Scholastico Theologicam, plurimum juvat, aliorum Doctorum sententias in prima cujusque disquisitionis fronte proponere, ac super argumentis tum adversariorum, tum nobiscum sentientium Theologorum talem facere reflectionem, ut ex intimo rei propositæ fundamento veritas tandem possit erui, ac magis stabiliri. In quem finem hic ponimus ob oculos, quæ Author tract. de libert. Ecclesiæ Gallicanæ lib. 4. cap. 3. expendit sub ista quæstione: An scilicet Verbo Dei consona sit sententia; Reges in temporalibus ab omni Ecclesiastica potestate omnino subducens? Cujus quæstioni resolutionem sequen-

quentem adfert *præstat* Author. Meum non est (inquiens) certos limites præfigere alterius potestati: hoc tantum probare contendit, non posse Principes, etiam in temporalibus, prout ordinem habent ad spiritualia, omnino Ecclesiasticæ potestati subdici. Sed qui veras olim libertates Ecclesiæ Gallicanæ coram Philippo VI. Rege Francorum Anno 1329. tantâ cum laude propugnat Petrus Bertrandi Episcopus Eduenſis tractatu de origine jurisdictionum quæst. 3. respondet; Ad tertiam rationem, inquit, de Christo, qui obsecit à se, ut dicant, omnem jurisdictionem temporalem, dicendam est. quid, qui dicit, Christum non habuisse omnem potestatem secularem, seu temporalem & spirituales, contradicit ejus verbo Matth. ult. cap. Data est mihi omnis potestas in celo & in terra. Et Apocal. 1. dicitur Princeps Regum recere. Et infra; Veruntamen quia principaliter venerat nos redimere, & salvare, quasi omnes alius ejus resabantur circa emendationem nostram, & pauci, aut nulli circa exercitium cupulæque jurisdictionis; non quid utramque potestatem non haberet, sed ut saluti nostre totaliter se impenderet, sicut dicit Ioan. 3. Non enim misit Deus Filium suum in mundum, ut pacet mandatum, sed ut salvaret mundum per ipsum. Expleto autem sacramento nostre salutis per mortem Christi, & ejus resurrectionem, Christus commisit Petro regimen tantum, quantum necessarium erat, & expediebat, cum regimine Ecclesiæ. Et quia utraque potestas temporalis, & spiritualis est ad hoc necessaria, ideo utramque potestatem commisit Petro.

3. Qui ergo dixit Ioan. 18. quod primo loco in declaratione refertur; Regnum meum non est de hoc mundo, dixit Matth. 28. Data est mihi omnis potestas in celo & in terra: Eunt ergo docete omnes gentes. Itaque cum verum vero contrarium non sit, multo minus prima & suprema veritas, sibi ipsi; duo hæc oracula ita concilianda sunt, prout utriusque circumstantia pollulant. Christus, cum hæc verba proferret, Regnum meum non est de hoc mundo, ad mentem Pilati respondebat interrogantis, an esset Rex Judæorum, ejusmodi scilicet, quales extiterunt Saul, David & alij, qui per se ipsos populum regebant in rebus politicis, bella gerebant, & cætera omnia implebant Principis secularis munia. In eo igitur sensu negavit Christus, Regnum suum esse de hoc mundo. At verò cum Apostolis officium imponeret docendi, & baptizandi, ne dubitarent, collatam cum officio plenam autoritatem, quæcumque ad spirituale regimen necessaria essent, præstandi, non solum in celo, sed & in terra datâ sibi omnè sine exceptione potestatem asseruit. Ex primis enim verbis, data est mihi omnis potestas in celo & in terra, quasi concludendo infert: Eunt ergo &c. quia potestas Ecclesiastica dicitur ac præcipue circa spiritualia refertur, circa temporalia autem non nisi, quatenus spiritualia requirunt.

3. Itaque Apostoli, eorumque successores ex Dei ordinatione Regalia officia non exercent, atque adeo rectissime cum Christo dicunt; Regnum meum non est de hoc mundo. Hinc tamen nullâ legitimâ consequentiâ infertur,

non posse Christi Vicarios, & Apostolorum successores, Reges & Principes, præsertim cum jam per characterem baptismalem Ecclesiæ filij facti sunt, eique subditi, si fidei ac Religioni perniciem afferunt, monere, compescere, ac medijs congruentibus, & efficacibus impedire, ne potestate temporali abutantur contra Supremi Regis cultum, & obsequium. Nec in hoc Reges, sed Apostolorum & Pastores agunt. Unde qui hanc Ecclesiæ potestatem impugnant, æquivocatione colorem suæ sententiæ obducunt, quasi potestas Ecclesiæ ad arcendos ab evertendâ Religione Principes sibi per baptismum subiectos, etiam per absolutionem subditorum à juramento fidelitatis, deficientibus alijs remedijs, idem esset, quod posse Regna sibi adscribere, atque instar Principum ipsorum regnare.

4. Addunt secundo Illustissimi Antistites, dictum esse à Domino, Reddite, que sunt Cesaris, Cesaris, & que sunt Dei, Deo. Matth. 22. 7. 21. sed illius oraculi primam partem secunda exponit. Quis enim negat, reddenda esse, que sunt Cesaris, Cesaris, dummodo reddantur, que sunt Dei, Deo, quorum alterum alteri contrarium non est, licet hominum vitio intervertantur. Verum si Cesar non solum, quæ Dei sunt, Deo non reddat, sed subditos etiam locos à fide solemniter Deo promissâ revocet, ac per vim retrahat, nonne poterit, qui Dei vice fungitur, nisi aliunde mala graviora timeantur, fidelibus declarare, obediendum Deo magis, quam hominibus, juxta oraculum Principis Apostolorum. Act. 5.

At, inquit, hinc tantum sequi, non esse parendum Principi aliquo contra Deum præcipienti, non autem propterea in alijs ab ejus obedientia recedendum, cum utriusque factus fieri possit; si, ut Christianos decet, bonorum, aut etiam vitæ salutem patiantur, ne vel Deum offendant, vel à Principe delinquant. Laudabile quidem id foret. Sed quotusquisque nunc est, qui tanto Christi amore incensus, tanto rerum temporalium, ac vitæ contemptu præditus sit, ut paupertatis, exilij, ac mortis metu à Dei servitio non deterreatur, cum tot videamus minora mala reformidantes, aut caduca bona sperantes ad Principum, quam ad Dei mandata promptiores. Nonne igitur, ut innoceorum hominum ruina occurreretur, liceret Ecclesiæ, Christiano Principi, pluries monito, contumaci, & incorrecto potestatem nocendi adimere, ac populos ab ejus tyrannide subducere, si hoc sine majorum malorum periculo fieri posset?

6. Profertur caput 13. Epistola B. Pauli ad Romanos, omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit, &c. Sed seipsem et Apostolus explicat, addens; nam Principes non sunt timori boni operis, sed mali, vis autem non timere potestatem, bonum fac? & habebis laudem ex illa: Deo enim minister est tibi in bonum, &c. Quid ergo si Principes sint timori boni operis, non mali? Si timenda sit potestas bonum facienti? Si diaboli minister sit in malum?

g. II.